

[Indenrigsministeren.]

Communens Capitalformue, afhænde eller pantsætte Communens faste Ejendomme eller erhverve nogen ny fast Ejendom, optage Laan af større Beløb eller paa længere Tid, end at de kunne tilbagebetales af det følgende Aars Indtægter, eller fornye saadanne Laan eller vedtage en Forlængelse af den Tid, hvori de skulle afbetales."

Det er min Opfattelse, at den kommunale Udvikling paa det økonomiske Omraade, skattemæssigt set og med Hensyn til Gældsstiftelse, igennem den sidste Menne-skealder har været af en saadan Beskaffenhed, at en Lempelse af det hidtidige indenrigsministerielle Tilsyn vilde være saare uheldig. Jeg finder det tværtimod fornødent, at der aabnes Adgang for Indenrigsministeriet til paa en Række Punkter, hvor Erfaringen har lært, at Vanskeligheder kan opstaa, at udvide sit Tilsyn, saaledes at det kan blive effektivt. Derfor er der i Lovforslagets § 23 foreslaaet en Udvidelse af de hidtil gældende Bestemmelser i Købstadkommunallovens § 20, saaledes at der nu kræves Samtykke fra Indenrigsministeriet til Optagelse af midlertidige Laan og ligeledes til Indgaaelse af Kaution — det er i Virkeligheden en gammel Praksis, som her foreslaas lovfæstet. Tillige foretages der en Tilføjelse, som hindrer et Byraad i paa forventet Samtykke at begynde paa et Foretagende, hvortil der kræves Laan; det er nemlig ikke ualmindeligt, at noget saadant sker, og derved tilvejebringes der, naar Laanetilladelsen ønskes, en Tvangssituation, som i Virkeligheden gør Indenrigsministeriets Indflydelse paa dette Punkt illusorisk. Derimod kunde man godt i Overensstemmelse med, hvad der under Forhandlingerne med Styrke er fremført fra Købstadforeningens Repræsentanter, lempe Bestemmelserne saaledes, at Ministeriets Tilladelse til Stiftelse af midlertidige Laan ikke skal kræves, for saa vidt Laanebeløbet ligger under en vis Grænse, som jeg foreslaar sat ved 25 Kr. pr. Indbygger i Kommunen. Endvidere kunde man imødekomme Ønsket om, at Samtykke ikke er nødvendigt for Kommunens Ydelse af Garanti for Laan, der tilstaas Grundejere til Bestridelse af Udgifterne ved Indlæg af Gas, Vand og Elektricitet, og at der heller ikke skal kræves Samtykke til Forbrug af Midler, som er henlagt til særlige Fonds, naar de anvendes efter deres Bestemmelse, som Købstadforeningen har ønsket det.

Da det maaske kan være af Betydning

for det høje Tings Overvejelse af dette Spørgsmaal, finder jeg det rimeligt klart at angive, hvilke Krav Købstadforeningens Bestyrelse paa dette Punkt har fremført og stadig staar fast paa, idet Købstadforeningen ønsker Bestemmelsen affattet saaledes:

„Byraadet kan ikke uden Indenrigsministerens Samtykke forbruge af Kommunens Kapitalformue, afhænde eller pantsætte Kommunens faste Ejendomme eller erhverve nogen ny fast Ejendom, optage Laan af større Beløb eller paa længere Tid, end at de kunne tilbagebetales af det følgende Aars Indtægter, eller forny saadanne Laan eller vedtage en Forlængelse af den Tid, hvori de skulle afbetales. Indenrigsministerens Samtykke er dog ikke fornødent til Erhvervelse af fast Ejendom, naar de med Erhvervelsen forbundne Udgifter afholdes af Kassebeholdningen, og uden at Kommunen stifter Gæld eller forbruger af sin Kapitalformue. Ministerens Samtykke kræves ej heller til Kommunens Disposition over de til særlige Formaal henlagte Midler (Fonds), naar disse finder Anvendelse efter deres Bestemmelse. Til Afhændelse af Ejendomme tilhørende Kommunen er Indenrigsministerens Samtykke ikke nødvendigt, naar Salgssummen henlægges til Kapitalformuen.“

Jeg har, som sagt, ikke kunnet gaa ind paa dette Krav, som Købstadforeningen stadig fastholder, under Hensyn til den Række Erfaringer, jeg som Leder af Indenrigsministeriet baade i Perioden fra 1921—24 og nu igen fra 1926 indtil Dato har gjort med Hensyn til, hvad der i Ly af de hidtil gældende Bestemmelser efter min Mening mindre vel overvejet kan foretages indenfor Kommunernes finansielle Forvaltning. Jeg skal dog ikke komme dybere ind paa en Begrundelse af Ministeriets Stilling, den vil man finde meget fylldig fremstillet i Bemærkningerne til § 23.

Hvad de følgende Paragraffer i Lovforslaget angaar, skal jeg kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. I § 24 er der indføjet Bestemmelser om forskellige tekniske Anlæg, Veje, Gader, Gadeplaner og Vandløb. Denne Paragraf indeholder ikke nogen egentlig Udvidelse af de hidtil gældende kommunale Beføjelser; kun paa eet Punkt, nemlig med Hensyn til Reglerne om Gadeplaner, er der sket en Udvidelse, idet Lovforslaget giver Hjemmel for Købstæderne til at anvende de københavnske Bestemmelser herom. De har virket paa saare heldig Maade i Hovedstaden, og jeg